

Arrest

nr. 322 669 van 28 februari 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 10 december 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 november 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 11 december 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 18 februari 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 16 mei 2024 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 7 november 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.05.2024 werd ingediend door:

Naam: B. (..)

Voorna(a)m(en): M. A. (..)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: (..)2001

Geboorteplaats: (..)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxx

Verblijvende te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn Belgische vader, de genaamde B. J. Y. (..) (RR: xxxxxxxxxx) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt als volgt: “§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in §1: 2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd; “

Betrokkene is ouder dan 18 jaar. Hij dient dus aan te tonen ten laste te zijn van zijn Belgische vader. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of oorsprong tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van het ten laste zijn worden volgende stukken overgemaakt:

- 5 geldverzendingsbewijzen van RIA van referentiepersoon ten gunste van betrokkene dd. 24.06.2020, 22.07.2020, 19.05.2020, 13.04.2019 en 28.03.2019

Uit het administratief dossier kan niet blijken wanneer exact betrokkene het land van herkomst heeft verlaten. Hij voegt bij huidige aanvraag een kopie van zijn voorgaande paspoort met nr. Hxxxxxx toe, maar in dit paspoort zijn geen in-of uitreisstempels terug te vinden. Ook zijn huidig paspoort met nr. Gxxxxxx dat afgeleverd is op 13.01.2021 te Londen bevat geen in- of uitreisstempels. We kunnen bijgevolg niet met zekerheid stellen wanneer betrokkene is aangekomen in Schengen en bij uitbreiding in België (lees: geen kennis van datum binnenkomst).

In dit opzicht kan de relevantie van de toegevoegde geldverzendingsbewijzen niet worden ingeschat.

Onafgezien daarvan diende betrokkene op 13.04.2021 een eerste aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn Belgische vader. De laatste geldverzending dateert van 22.07.2020. Het is onduidelijk van welke middelen leefde in de tijd tussen de laatste geldverzending en de eerste aanvraag gezinshereniging. Het is alleszins een teken aan de wand dat betrokkene over andere middelen van bestaan diende te beschikken om in zijn levensonderhoud te voorzien of dat hij ten laste was van een ander persoon, te meer gelet betrokkene soms maanden geen geld ontving, gelet op de wisselende waarde van de geldverzendingen en gelet de geldverzendingen niet voortduurden tot aan de aanvraag gezinshereniging. De voorgelegde gelden kunnen evenzeer voor andere doeleinden zijn aangewend. Er wordt dus niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene werkelijk van de geldsommen van de referentiepersoon afhankelijk was, in die zin dat deze betrokkene moesten toelaten in zijn basisbehoeften te voorzien.

Onderhavige aanvraag betreft de vijfde aanvraag gezinshereniging. Het is de bedoeling dat betrokkene tot op ieder moment dat hij verzoekt zich met de Belgische referentiepersoon te herenigen, aantoonst ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Het dient te gaan om een bestaande, feitelijke toestand.

Echter, onafgezien er geen bewijsstukken werden voorgelegd om de afhankelijkheidsrelatie ook in België aan te tonen, wijst het administratief dossier uit dat betrokkene sinds maart 2022 onafgebroken tewerkgesteld is in België. De tewerkstelling is zonder meer een positief element, doch om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. De regelmatige, onafgebroken tewerkstelling van betrokkene sedert meer dan twee jaar – waarbij het bovendien om een voltijdse tewerkstelling blijkt te gaan en de hieruit voortvloeiende bestaansmiddelen niet als beperkt en gering kunnen

worden beschouwd - getuigt ervan dat er actueel helemaal geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en referentiepersoon. Betrokkene is duidelijk in staat om zelfstandig in het levensonderhoud te voorzien, hij verwerft op zelfstandige basis een inkomen. Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene ook heden in België ten laste is van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert aankomst in België en tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. De voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien er niet afdoende werd aangetoond dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon en gezien blijkt dat betrokkene voorafgaand aan zijn aanvraag door zijn regelmatige tewerkstelling klaarblijkelijk niet ten laste is van de referent, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een eerste middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"Eerste middel : Schending van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en het vertrouwensbeginsel

2.1.1.

Dat verzoeker voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging te rade is gegaan bij de Dienst Burgerzaken - Migratie van de stad Gent en hem een document overhandigd werd waarin de stukken die hij diende voor te leggen vermeld werden.

Wat betreft het ten laste zijn, vermeldde dit document :

"bewijs dat de aanvrager geen inkomen of onroerend goed heeft in herkomstland, bewijs 6 maanden financiële steun voor komst naar België, attest niet ten laste van OCMW"

Dat verzoeker er dan ook terecht vanuit ging dat hij slechts een beperkt aantal bewijzen van geldverzekeringen diende over te maken, nu hem dit zo werd meegedeeld door de bevoegde instantie waar hij zijn aanvraag gezinshereniging diende in te dienen.

Dat verzoeker over veel meer bewijzen van geldstortingen beschikt, doch hij deze niet heeft voorgelegd aangezien hij op basis van het document van de stad Gent ervan overtuigd was dat hij slechts een beperkt aantal bewijzen van financiële steun diende over te maken.

Echter wordt de afwijzing van de aanvraag gezinshereniging van verzoeker mede gesteund op grond van de motivering dat verzoeker in zijn thuisland over andere middelen van bestaan diende te beschikken aangezien hij sommige maanden geen geld ontving.

Dat verzoeker uiteraard vertrouwde op de informatie die hij van de overheid op papier ontving (stuk 2) en hij er dan ook terecht vanuit ging dat hij voldoende bewijzen van financiële steun had voorgelegd.

Dat er dan ook sprake is van een schending van het vertrouwensbeginsel, aangezien verzoeker moet kunnen vertrouwen op de correctheid van de informatie die hij van de overheid ontvangt.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792).

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van het vertrouwensbeginsel.

2.1.2.

Dat de bestreden beslissing ten onrechte opwerpt dat in casu niet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw. werd voldaan, nu verzoeker niet zou hebben aangetoond dat hij effectief onvermogen is en hij ten laste was van de referentiepersoon op het ogenblik dat hij nog in het land van herkomst verbleef.

Verzoeker heeft echter wel degelijk aan alle voorwaarden zoals voorzien in artikel 40ter Vw. voldaan.

Meer bepaald stelt artikel 40ter Vw. het volgende :

“Art. 40 § 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld”.

2.1.3.

Dat de bestreden beslissing vooreerst ten onrechte opwerpt dat verzoeker niet voldoende zou hebben aangetoond dat hij onvermogen was en ten laste van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Dat het ‘ten laste zijn’ van een descendent ouder dan 21 jaar immers een voorwaarde is welke wordt gesteld in artikel 40bis Vw. en niet in artikel 40ter Vw., terwijl verzoeker een aanvraag gezinshereniging heeft gedaan op grond van artikel 40ter Vw.

Dat de bestreden beslissing dan ook manifest verkeerd gemotiveerd is en een schending inhoudt van artikel 40ter Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de

beslissing (MAST A., e.a., *Overzicht van het Belgische administratief recht*, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn.

De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks*, VII, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, “De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet”, T.V.V.R. 1993, 67).

2.1.4.

Dat de bestreden beslissing voorts opwerpt dat de door de referentiepersoon aan verzoeker overgemaakte gelden voor andere doeleinden ipv het levensonderhoud van verzoeker kunnen zijn aangewend. Verzoeker zou het aldus niet aannemelijk hebben gemaakt dat hij werkelijk van de geldsommen van zijn vader afhankelijk was teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien.

Dat verzoeker geen inkomsten had in Ghana, zodat de overgemaakte gelden uiteraard gebruikt werden om in de levensbehoeften van verzoekster te voorzien.

Dat bovendien nooit aan verzoeker gevraagd werd, noch door de gemeente, noch in de bijlage 19ter, noch door verweerder, om aan te tonen dat de geldstortingen uitsluitend gebruikt werden om in het levensonderhoud van verzoeker te voorzien.

Dat wanneer aan verzoeker nooit gevraagd werd dit bewijs te leveren, van verzoeker dan ook niet kan verwacht worden dat hij dit bewijs levert, aangezien verzoeker geen kennis had van het feit dat van hem klaarblijkelijk verwacht werd om dit bewijs te leveren. Dat verweerder dan ook zaken verlangt van verzoeker die nooit aan verzoeker werden gevraagd.

Dat verweerder, indien het cruciaal was voor het onderzoek van het dossier van verzoeker, verzoeker dan ook diende uit te nodigen het bewijs te leveren dat de overgemaakte gelden aangewend werden om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Dat een dergelijke voorwaarde overigens geenszins in artikel 40ter Vw. voorzien is en verweerder een voorwaarde toevoegt aan de wet.

Dat hieruit dan ook blijkt dat verweerder het dossier van verzoeker geenszins op een zorgvuldige manier onderzocht heeft, zodat er tevens sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat

de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat dit in casu dan ook niet gebeurd is, zodat de bestreden beslissing een schending behelst van het zorgvuldigheidsbeginsel en tevens foutief gemotiveerd

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de motiveringsplicht.

2.1.5.

Dat verweerder verder opmerkt dat verzoeker sinds maart 2022 aan het werk zou zijn in België en hij hierdoor niet ten laste zou zijn van de referentiepersoon.

Echter situeert de beoordeling van het ten laste zijn zich vóór de aanvraag gezinshereniging en is dit een voorwaarde die moet voldaan zijn in het land van herkomst.

Ook het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat de noodzaak van materiële steun in het land van herkomst moet bestaan en enkel op het moment van de aanvraag gezinshereniging (HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Na de aanvraag is de voorwaarde van ten laste zijn in de lidstaat waar de Unieburger verblijft niet meer van toepassing (Mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009).

Vooruitzichten om werk te vinden in het gastland waardoor de bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een Unieburger, eens hij het verblijfsrecht verkregen heeft, niet langer ten laste zou zijn van de Unieburger, heeft geen invloed op de interpretatie van de voorwaarde van 'ten laste' zijn (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12).

Bovendien houdt het feit dat verzoeker werkt, niet perse in dat hij niet meer ten laste is van de referentiepersoon bij wie hij nog steeds woont.

Het is immers perfect mogelijk dat verzoeker slechts een beperkt aantal uren werkt en dus een loon heeft waarmee hij niet in zijn eigen onderhoud kan voorzien.

Bovendien is er voor wat betreft de voorwaarde inzake het 'ten laste' zijn van de referentiepersoon, zoals bedoeld in artikel 40 e.v. Vw., geen wettelijke bewijsregeling voorhanden en is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij.

Dat de bestreden beslissing dan ook een voorwaarde toevoegt aan de Vreemdelingenwet die niet voorzien is en bijgevolg een schending behelst van artikel 40ter Vw.

Tevens is de bestreden beslissing hierdoor foutief gemotiveerd en houdt deze een schending in van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het motiveringsbeginsel (zie supra)."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing tot weigering van verblijf geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (het Vreemdelingenbesluit) en artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de Vreemdelingenwet). Verder wordt feitelijk gemotiveerd waarom verzoekende partij niet heeft aangetoond te voldoen aan de vereiste voorwaarden om te kunnen genieten van verblijfsrecht in de hoedanigheid van familielid van haar Belgische vader.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat een samenlezing van de bepalingen waarop de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund met de concrete feitelijke argumentering in de beslissing geen afdoende motivering vormt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetsbepaling, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt op het moment van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

(..)

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd;”

2.6. Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing stelt de verwerende partij correct vast dat uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verzoekende partij, die ouder is dan achttien jaar, dient aan te tonen dat zij ten laste is van haar Belgische vader. Het betoog in het verzoekschrift dat *“het ‘ten laste’ zijn van een descendent ouder dan 21 jaar (..) immers een voorwaarde (is) welke wordt gesteld in artikel 40bis Vw en niet in artikel 40ter Vw, terwijl verzoeker een aanvraag gezinshereniging heeft gedaan op grond van artikel 40ter Vw”* is gelet op voorgaande niet dienstig. Verzoekende partij toont met dit betoog geenszins aan dat de bestreden beslissing verkeerd gemotiveerd is en een schending inhoudt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij voert verder niet aan noch blijkt uit het administratief dossier dat haar Belgische vader zijn recht van vrij verkeer in de Europese Unie heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat. Er is in dit geval dan ook sprake van een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling is hier dan ook niet aan de orde. Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht dient de wettigheid van de bestreden beslissing enkel te worden getoetst aan de te dezen van toepassing zijnde Belgische bepalingen.

Er dient te worden aangenomen dat de vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid *in concreto* moet worden onderzocht waarbij moet worden nagegaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid die het rechtvaardigt dat de betrokken vreemdeling dit familielid in België vervoegt. De vreemdeling dient bij het indienen van de aanvraag aannemelijk te maken dat hij op dat ogenblik en in zijn land van herkomst is aangewezen op de ondersteuning van zijn familielid in België om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien (RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Er dient zo ook te worden vermeden dat op artificiële wijze een afhankelijkheidsband wordt gecreëerd.

De Raad van State heeft in deze zin geoordeeld dat de voorwaarde van het ten laste *“zijn”* in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet inhoudt dat het om een bestaande toestand in het land van herkomst moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden *“die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”*, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, kan op wettige wijze worden gesteld dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649).

Dit brengt met zich dat *“ten laste zijn”* inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Bijgevolg dient de verzoekende partij, om als *‘ten laste’* te kunnen worden beschouwd, aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in het land

van herkomst – zijnde een ander land dan het gastland – een feitelijke situatie bestond van reële afhankelijkheid, materieel en/of financieel, ten aanzien van de referentiepersoon.

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel.

Wat betreft de voorwaarde inzake het *‘ten laste zijn’* van de referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, is er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden is aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert.

Het feit dat de noodzaak aan materiële of financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, betekent evenwel niet dat om het even welk stuk of om het even welke feitelijke situatie ook als een afdoend bewijsmiddel moet worden beschouwd in deze feitenappreciatie. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De bewijslast inzake de voorwaarde van *‘ten laste zijn’* rust bij de verblijfsaanvrager. Het is aan de verzoekende partij om haar aanvraag met de nodige stukken te onderbouwen. Daarbij rust op de verwerende partij geenszins de taak om eventuele gebreken in de bewijsvoering te ondervangen en in de plaats van de verzoekende partij de vereiste stavingstukken te verzamelen of bijkomende inlichtingen te vragen.

2.7. Nazicht van het administratief dossier leert verder dat verzoekende partij op 16 mei 2024 een bijlage 19ter (aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie) ondertekend heeft. Op deze bijlage 19ter wordt uitdrukkelijk vermeld:

“De bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap met de burger van de Unie of met de Zwitserse onderdaan werd bewezen door middel van:

Bewijs van verwantschap

Daarnaast heeft de betrokkene de volgende documenten overgelegd:

Bewijs ziektekostenverzekering, Bewijs van ten laste zijn, Bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon: mama, Bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen: vader, Gereg. huurovereenkomst of eigendomsakte: Sociale woning (afgeleverd op 28-10-2019), Paspoort (Gxxxxxxx afgeleverd te Verenigd Koninkrijk, geldig van 13.01-2021 tot 12-01-2031), Betalingsbewijs van de retributie, Andere bewijsstukken: verklaring van de moeder”

Verder blijkt op lezing van de bijlage 19ter dat de vermelding: *“De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste opde volgende documenten over te leggen:”* doorstreept is.

Wat betreft het bewijs van ten laste zijn, blijkt dat verzoekende partij volgende stukken heeft overgemaakt:

- vijf geldverzendingen ten gunste van verzoekende partij op 28 maart 2019 voor een bedrag van 70 euro, op 13 april 2019 voor een bedrag van 100 euro, op 19 mei 2020 voor een bedrag van 80 euro, op 22 juli 2020 voor een bedrag van 60 euro en op 24 juni 2020 voor een bedrag van 70 euro.

2.8. Verzoekende partij verwijst naar een document, gevoegd aan het verzoekschrift, afkomstig van de dienst burgerzaken van de stad Gent en waarop vermeld staat:

“Binnen de drie maanden na de start van de procedure:

Vanaf 21 jaar: bewijs ten laste zijn

Bewijs dat aanvrager geen inkomen of onroerend goed heeft in het herkomstland/ bewijs 6 maanden financiële steun voor komst naar België/ attest niet ten laste van OCMW “

Verder blijkt dat zowel *“bewijs 6 maanden financiële steun voor komst naar België”* als *“attest niet ten laste van OCMW”* handmatig omcirkeld werd.

Verzoekende partij betoogt dan wel dat zij omwille van voormeld document van de dienst burgerzaken van de stad Gent *“er dan ook terecht vanuit ging dat (z)ij slechts een beperkt aantal bewijzen van geldverzendingen diende over te maken, nu (haar) dit zo werd meegedeeld door de bevoegde instantie waar (z)ij (haar) aanvraag gezinshereniging diende in te dienen”* en aldus het vertrouwensbeginsel werd geschonden, maar de Raad wijst erop dat verzoekende partij niet overtuigt nu zij geenszins concreet aannemelijk maakt dat zij *“over veel meer bewijzen van geldstortingen beschikt”* en dat - naast de vaststelling dat verzoekende partij met de door haar voorgelegde documenten evenmin het (volgens haar gevraagde) bewijs van zes maanden financiële steun voor de komst naar België heeft geleverd, nu zoals de verwerende partij motiveert, het slechts gaat om vijf geldverzendingen en uit het administratief dossier *“niet (kan) blijken wanneer exact*

betrokkene het land van herkomst heeft verlaten. Hij voegt bij huidige aanvraag een kopie van zijn voorgaande paspoort met nr. Hxxxxxx toe, maar in dit paspoort zijn geen in- of uitreisstempels terug te vinden. Ook zijn huidig paspoort met nr. Gxxxxxx dat afgeleverd is op 13.01.2021 te Londen bevat geen in- of uitreisstempels. We kunnen bijgevolg niet met zekerheid stellen wanneer betrokkene is aangekomen in Schengen en bij uitbreiding in België (lees: geen kennis van datum binnenkomst). In dit opzicht kan de relevantie van de toegevoegde geldverzendingsbewijzen niet worden ingeschat.” - het hoe dan ook aan de verwerende partij toekomt om te beoordelen of de verzoekende partij met de door haar aangeleverde stukken het bewijs heeft geleverd dat zij ten laste is van de referentiepersoon. De Raad herhaalt dat het begrip “ten laste” zijn niet wordt gedefinieerd, zodat de verwerende partij bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de vereiste van het “ten laste” zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt en zij daarbij vrij oordeelt of de betrokkene het bewijs levert van de voorwaarden tot gezinshereniging (RvS 26 maart 2024, nr. 259.251). Het kwam de verwerende partij aldus toe om de voorgelegde stukken op hun inhoudelijke merites te beoordelen. Zoals de verwerende partij aldus verder eveneens vaststelde: “Onafgezien daarvan diende betrokkene op 13.04.2021 een eerste aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn Belgische vader. De laatste geldverzending dateert van 22.07.2020. Het is onduidelijk van welke middelen leefde in de tijd tussen de laatste geldverzending en de eerste aanvraag gezinshereniging. Het is alleszins een teken aan de wand dat betrokkene over andere middelen van bestaan diende te beschikken om in zijn levensonderhoud te voorzien of dat hij ten laste was van een ander persoon, te meer gelet betrokkene soms maanden geen geld ontving, gelet op de wisselende waarde van de geldverzellenden en gelet de geldverzellenden niet voortduurden tot aan de aanvraag gezinshereniging. De voorgelegde gelden kunnen evenzeer voor andere doeleinden zijn aangewend. Er wordt dus niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene werkelijk van de geldsommen van de referentiepersoon afhankelijk was, in die zin dat deze betrokkene moesten toelaten in zijn basisbehoeften te voorzien.”

Door louter te verwijzen naar de bewijzen van geldverzellenden, het blote betoog dat zij nog meer financiële steun ontving en haar subjectieve overtuiging dat zij daarmee heeft aangetoond dat zij daadwerkelijk op deze gelden aangewezen was om in haar basisbehoeften te voorzien, slaagt verzoekende partij er niet in het standpunt van verwerende partij te weerleggen dat niet aangetoond is dat zij daadwerkelijk op de geldstortingen van de referentiepersoon aangewezen was om in haar basisbehoeften te voorzien. Uit de gegeven motivering kan duidelijk afgeleid worden dat de verwerende partij de geldstortingen kwalificeert als aanvullend en niet als essentieel. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk noch foutief dat, wanneer blijkt dat verzoekende partij gedurende maanden geen geld ontving, dat de overgemaakte gelden ook een wisselende waarde kenden en het feit dat de geldverzellenden niet voortduurden tot aan de aanvraag gezinshereniging, de verwerende partij oordeelt dat zij met de voorgelegde geldverzellenden het bewijs niet heeft geleverd ten laste te zijn van de referentiepersoon in België. De Raad wijst er immers op dat het loutere feit dat de referentiepersoon geld heeft overgemaakt aan verzoekende partij in het herkomstland, geenszins inhoudt dat daarmee is aangetoond dat verzoekende partij van deze geldverzellenden afhankelijk was om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. Hoewel uit het aantonen van diverse geldverzellenden in het verleden kan afgeleid worden dat zij geld ontving van de referentiepersoon, kan hieruit niet zonder meer afgeleid worden dat zij ten laste is van de referentiepersoon daar eveneens dient aangetoond te worden dat het geld dat zij ontving, noodzakelijk was, met andere woorden dat zij op dat ogenblik en in haar land van herkomst is aangewezen op de ondersteuning van haar familielid in België om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. De Raad herhaalt dat naast een materiële en/of financiële ondersteuning tevens dient aangetoond te worden dat men aangewezen is op deze ondersteuning om in de levensbehoeften te kunnen voorzien. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij aldus niet gevolgd worden waar zij meent dat zij effectief haar financiële afhankelijkheid van de referentiepersoon heeft bewezen doordat de bewijzen van de geldverzellenden worden voorgelegd. Het weze herhaald dat met het voorleggen van bewijzen van geldverzellenden in het verleden geen financiële afhankelijkheid of een financieel ten laste zijn in het verleden wordt aangetoond doch enkel het bewijs dat geld werd overgemaakt aan de verzoekende partij door de referentiepersoon. Met haar bloot betoog dat zij in Ghana geen inkomsten had, brengt verzoekende partij geen concrete gegevens aan waaruit kan blijken dat het standpunt van de verwerende partij kennelijk onredelijk of foutief is.

Waar verzoekende partij voorts betoogt dat haar nooit werd gevraagd het bewijs te leveren dat de geldverzellenden dienden voor haar levensonderhoud, herhaalt de Raad dat het de verzoekende partij toekomt het bewijs van het ten laste zijn van de referentiepersoon te leveren, hetgeen inhoudt dat zij aantoonst dat zij in haar land van herkomst is aangewezen op de ondersteuning van haar familielid in België om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien (RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden in haar stelling dat de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de wet. De verwerende partij heeft niet meer gedaan dan hetgeen haar toekwam, met name beoordeeld of de verzoekende partij met de door haar voorgelegde stukken het bewijs van het ten laste zijn heeft geleverd, *quod non*. Anders dan wat verzoekende partij lijkt voor te houden, moet de verwerende partij de verzoekende partij niet verder gaan bevragen.

2.9. De Raad stelt verder vast dat de bestreden beslissing nog een determinerend motief bevat, met name: *“Onderhavige aanvraag betreft de vijfde aanvraag gezinshereniging. Het is de bedoeling dat betrokkene tot op ieder moment dat hij verzoekt zich met de Belgische referentiepersoon te herenigen, aantoonst ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Het dient te gaan om een bestaande, feitelijke toestand.*

Echter, onafgezien er geen bewijsstukken werden voorgelegd om de afhankelijkheidsrelatie ook in België aan te tonen, wijst het administratief dossier uit dat betrokkene sinds maart 2022 onafgebroken tewerkgesteld is in België. De tewerkstelling is zonder meer een positief element, doch om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. De regelmatige, onafgebroken tewerkstelling van betrokkene sedert meer dan twee jaar – waarbij het bovendien om een voltijdse tewerkstelling blijkt te gaan en de hieruit voortvloeiende bestaansmiddelen niet als beperkt en gering kunnen worden beschouwd – getuigt ervan dat er actueel helemaal geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en referentiepersoon. Betrokkene is duidelijk in staat om zelfstandig in het levensonderhoud te voorzien, hij verwerft op zelfstandige basis een inkomen. Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene ook heden in België ten laste is van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert aankomst in België en tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. De voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.”

2.10. Verzoekende partij betoogt dat de beoordeling van het ‘ten laste zijn’ zich situeert voor de aanvraag gezinshereniging en in het land van herkomst. Zij stelt dat, met verwijzing naar het arrest *Jia* van het Hof van Justitie, de voorwaarde van het ‘ten laste zijn’ na de aanvraag niet meer van toepassing is. Bovendien betekent het feit dat verzoekende partij zelf tewerkgesteld is niet automatisch dat zij niet meer ten laste zou zijn van de referentiepersoon. Het is immers mogelijk dat zij een beperkt aantal uren werkt waardoor haar loon ontoereikend zou zijn om in haar eigen levensonderhoud te voorzien.

2.11. De Raad wijst er vooreerst op dat de huidige zaak een aanvraag om gezinshereniging betreft van een derdelander in functie van een statische Belg. Bijgevolg kan verzoekende partij *in casu* niet dienstig naar rechtspraak van het Hof van Justitie verwijzen.

Verder dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij niet betwist dat zij reeds sinds maart 2022 onafgebroken tewerkgesteld is in België. Evenmin doet zij met haar bloot betoog afbreuk aan de vaststellingen van de verwerende partij dat het gaat om een regelmatige, onafgebroken tewerkstelling sedert meer dan twee jaar waarbij het gaat om een voltijdse tewerkstelling en de daaruit voortvloeiende bestaansmiddelen dus niet als gering of beperkt kunnen worden beschouwd.

De Raad wijst erop dat er slechts sprake is van een onherroepelijk vastgesteld recht indien de overheid heeft vastgesteld dat de wettelijke voorwaarden zijn vervuld en zij aldus het verblijfsrecht heeft erkend. De erkenning van het recht om gezinshereniging vereist niet enkel dat de aanvrager erover beschikt wanneer hij er aanspraak op kan maken, maar ook op het ogenblik dat de overheid een beslissing neemt over zijn aanvraag. Dit geldt eveneens indien de aanvrager daartoe op het ogenblik van de beslissing moet voldoen aan bijkomende voorwaarden, zoals te dezen het ten laste zijn (cf. RvS 30 maart 2018, nr. 241.179). Uit het gegeven dat verzoekende partij over eigen inkomsten in België beschikt kan redelijkerwijze worden afgeleid dat zij niet ten laste is van de Belgische referentiepersoon (cf. RvS 6 november 2019, nr. 245.995 en RvS 28 maart 2022, nr. 253.373).

Verwerende partij heeft niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat verzoekende partij bezwaarlijk als ten laste van de referentiepersoon kan worden beschouwd aangezien zij zelf in haar levensonderhoud kan voorzien door middel van bestaansmiddelen uit arbeid, hetgeen haaks staat op de voorwaarden voor het verblijfsrecht dat zij erkend wenst te zien. Daarnaast toont verzoeker niet met enig concreet bewijsstuk aan dat zij uit haar arbeid een dergelijk beperkt inkomen genereert dat haar niet toelaat in haar eigen levensonderhoud te voorzien. Verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij aanvoert dat verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de wet.

Het motief betreffende de eigen tewerkstelling van verzoekende partij volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Zo verzoekende partij aldus al gegronde kritiek zou gevoerd hebben inzake het motief dat verzoekende partij niet heeft aangetoond reeds ten laste te zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, *quod non* gelet op de bespreking *supra*, volstaat dit niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing over te gaan.

2.12. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.13. Verzoekende partij zet een tweede middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“2.2. Tweede middel : Schending van artikel 27 W.I.P.R., artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, artikel 50, §2, 7° Vreemdelingenbesluit, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout

2.2.1.

Dat, ten gevolge van de aan verzoekers betekende beslissing, verzoeker niet in België kan verblijven en hij hierdoor van zijn Belgische vader wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé- en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.2.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker en zijn vader vormden in Ghana effectief een gezin en vormen ook in België ene gezin, zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker een gezinsleven in België heeft.

2.2.3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoeker woont samen met zijn Belgische vader, met wie hij een hecht gezin vormt.

Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezinsleven van verzoeker en de band met zijn vader en hieromtrent zelfs geen enkele motivering heeft gegeven.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn vader teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.2.4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de becommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissingen het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn vader) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden."

2.14. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 27 W.I.P.R. en artikel 50, §2, 7° van het Vreemdelingenbesluit stelt de Raad vast dat verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke wijze voormelde artikelen door de bestreden beslissing geschonden worden. Hetzelfde kan gezegd worden waar zij de schending van de rechten van verdediging aanvoert. Het tweede middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.15. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Uitgangspunt daarbij is dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of

familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt zo dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). De afhankelijkheidsrelatie moet dus de gebruikelijke banden, die tussen familieleden bestaan, overstijgen.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, met name dat de “*rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn*” ouder dan 18 jaar ten laste is van de referentiepersoon, verschilt in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bloedverwanten in neergaande lijn ouder dan 18 jaar van een Belg of EU burger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden die raken aan deze bijkomende afhankelijkheid is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat niet is aangetoond dat verzoekende partij, die 24 jaar oud is, ten laste is van haar Belgische vader. Uit het eerste middel is gebleken dat deze beoordeling van de verwerende partij overeind is gebleven. Verzoekende partij heeft dus niet aangetoond te voldoen aan de wettelijke criteria voor plus 18-jarigen en toont niet aan daadwerkelijk ten laste te zijn van de referentiepersoon. De verwerende partij kon volstaan met deze vaststelling, en moest, gelet op het voorgaande geen bijkomend onderzoek doen naar en motiveren in het licht van artikel 8 van het EVRM in het kader van de beslissing tot weigering van verblijf.

De verwijzing van verzoekende partij naar het feit dat zij met haar vader samenwoont doet daaraan geen afbreuk, uit niets blijkt immers dat zij als volwassen jongeman niet zou kunnen instaan voor haar eigen levensonderhoud zonder de nabijheid van haar vader.

Verder toont verzoekende partij niet aan dat in het kader van haar aanvraag tot gezinsherenging op grond van artikel 40ter moest worden geoordeeld over haar privéleven. De vraag die de verwerende partij in de bestreden beslissing moest beantwoorden is of verzoekende partij voldoet aan de wettelijke voorwaarden zoals bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zonder meer. Het weze verder benadrukt dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten in zich draagt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.16. De in het tweede middel aangevoerde kritiek rijkt niet verder dan hetgeen *supra* werd besproken. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend vijftientig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER